

Conte contat,
plat acabat!

9a edició
de Contes Consum
Dia Mundial del Consumidor

Títol: Conte contat, plat acabat!

9a Edició del Concurs de Contes Consum. Dia Mundial del Consumidor
Biblioteca de Consum de la Cooperativa Consum

© CONSUM S. COOP. V
Av. d'Alginet, 1 – 46460 Silla
www.consum.es
Any de divulgació 2014

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'esta obra només pot ser realitzada amb l'autorització de Consum S. Coop. V.

Primera Edició: Setembre 2014

Tiratge: 2.000 exemplars

Maquetació: Engloba

Impressió: Este llibre s'ha imprés a Futurgrafic SCCL, empresa certificada ISO 9001, ISO 14001, EMAS i cadena de custòdia FSC®.

Per a esta publicació s'ha utilitzat paper Conquerot Texture de 300g per a la coberta i offset blanc Print Speed de 110 g per a l'interior. Els dos papers estan certificats FSC®, fet que garantix una gestió responsable, tant en la part ambiental com en la social, dels boscos originaris de la fibra de paper.

L'ús de paper certificat FSC millora la gestió forestal, afavorix evitar el sobreconsum i el desapfitament, garantix els drets dels pobles indígenes, promou les oportunitats d'ocupació i protegix els drets dels treballadors i afavorix la conservació de la diversitat biològica, entre altres accions.

Depòsit legal: V-1332-2014

Conte contat,
plat acabat!

9a edició
de Contes Consum
Dia Mundial del Consumidor

 consum
COOPERATIVA

Un conte a la meua taula

Són originals, solidaris de cor, amb iniciativa i els mou la il·lusió. Així són els personatges dels contes guanyadors d'esta nova edició del Concurs de Contes Consum. Històries originals, on cap tot allò imaginable per a transformar el món que ens envolta. Amb protagonistes que es posen en la pell dels menys afavorits, i demostren una vegada més que l'amistat no té barreres i que tota bona iniciativa es pot posar en pràctica amb il·lusió i bona companyia.

Amb ells i amb tots vosaltres, Consum commemora el Dia Mundial dels drets dels consumidors més joves i, per això, us anima a conèixer quins són els drets que us assistixen i quins són els vostres deures. En esta nova edició del Concurs de Contes Consum, i amb el lema "Conte contat, plat acabat!", descobrireu exemples clars on es demostra que els passos que ja estem fent són el camí i el puntal fonamental per al nostre benestar i el de les generacions futures.

Amb un objectiu clar, el de no desaprofitar aliments, en Consum hem volgut tancar un cercle en què cabem tots i que, per descomptat, com més gran siga millor. I en esta història tots podem participar, movent-nos amb il·lusió i posant en marxa iniciatives solidàries que ens permeten, entre tots, practicar un consum més responsable dels aliments.

No ens volem oblidar de les diferents administracions públiques i dels membres del jurat que un any darrere de l'altre ens manifesten el suport incondicional i la implicació personal. Igual que els professors, educadors, directors de centres escolars i, per descomptat, els més de 3.000 autors i autores dels 106 centres escolars que han treballat en equip escrivint i il·lustrant els seus contes i que, sens dubte, també estan dins d'este gran cercle.

Amb este ja en són nou, els llibres de la Biblioteca de consum Consum i, com en les edicions anteriors, és un plaer compartir-ho amb vosaltres, animant-vos a gaudir de la lectura. I al mateix temps, animar-vos a continuar sent originals, innovadors, solidaris i que sempre mantingueu la il·lusió, perquè per menuts que us puguen semblar els vostres gestos per a no desaprofitar aliments, si els sumem tots, sens dubte construirem un món millor. Un món on cabem tots, en igualtat de drets i de condicions. Nosaltres ja ho fem, potser perquè tots i cada un dels protagonistes d'esta gran Cooperativa que és Consum sempre hi hem cregut.

L'Òscar, el Gerard i la Solidaritat / 8

Accèssit Educació Especial

Centre: Escola Municipal d'Educació Especial FATIMA (Terrassa)

Tutores: Pilar Pérez Gargallo i Luci Pérez Grima

Text original en català

El casament de l'Adrià i la Cristina / 20

Accèssit Centre Ocupacional

Centre: Fundació Privada Santa Teresa (El Vendrell)

Tutores: Natàlia Aribau Galícia i Antonia Galvan González

Text original en català

Un poble increïble / 36

1r Premi

Centre: CEIP Mestre Rafael Noguera de Daimús (València)

Tutora: Mª Ángeles Pous Miralles

Text original en valencià

Conte contat, plat acabat! / 54

2n Premi

Centre: CEIP Nuestra Señora de la Asunción de Jumilla (Múrcia)

Tutora: J. Belén Muñoz Tomás

Text original en castellà

La reina del Reciclatge / 72

3r Premi

Centre: IES El Caminàs (Castelló)

Professora: Elena Nebot Rodríguez

Text original en valencià

L'Òscar,
el Gerard
i la
Solidaritat

L'Òscar i el Gerard són germans, l'un fill de la mare i l'altre fill del pare.

L'Òscar té 19 anys, és responsable, estalviador, manaire i una mica rondinaire. Treballa en un restaurant que és un bufet lliure.

El Gerard té 18 anys, li agrada la gresca, és despreocupat, sensible, afectuós, guapo i, de vegades, irresponsable. No li agrada estudiar. Repeteix 2n de Batxillerat. Juga a futbol en un club. És voluntari a la Creu Roja.

Un dia, el Gerard té una idea i l'explica al seu germà.

Gerard: Òscar, he pensat que al restaurant on treballes podries demanar el menjar que sobra i que llencen a la brossa. Amb aquest menjar es pot donar de sopar a moltes persones que estan a l'atur i no tenen res. Hi ha molta gent que va a la Creu Roja.

Òscar: Però el menjar es fa malbé. S'ha de portar cada dia. Com ho faràs?

Gerard: Aniré al meu club i buscaré un grup de nois voluntaris per transportar els aliments.

Òscar: No crec que el director del restaurant vulgui. Normalment els que manen no fan coses per ajudar els pobres. Però ho intentaré.

Òscar se'n va a parlar amb el director del bufet lliure.

Òscar: Bon dia!

Sr. Adrià: Bon dia! Passa, passa, Òscar. Seu, si us plau. Vols un cafè o un caputxino?

Òscar: Un cafè expresso, si us plau.

Sr. Adrià: Vols sucre?

Òscar: No, gràcies, m'agrada sense sucre.

Sr. Adrià: De què em vols parlar, Òscar?

Òscar: Voldria explicar-li una idea que ha tingut el meu germà. Es diu Gerard i fa voluntariat a la Creu Roja. Vol donar de sopar a les persones que s'han quedat a l'atur i no tenen res.

Sr. Adrià: Això està molt bé, però que té a veure amb la nostra empresa?

Òscar: Li volia proposar que li doni el menjar que sobra cada dia en aquest bufet i que es llença a la brossa, per portar-lo a la Creu Roja.

Sr. Adrià: No em puc comprometre a guardar el menjar de cada dia perquè ocuparia la nevera. I si l'hem de transportar a la Creu Roja costarà diners a l'empresa.

Òscar: Tranquil, Sr. Adrià. El meu germà pensa aconseguir un grup de voluntaris entre els jugadors del seu club.

Sr. Adrià: Jo crec que no podran portar-ho tan lluny.

Òscar: Són joves forts i atlètics i, a més a més, tots tenen patins o skates.

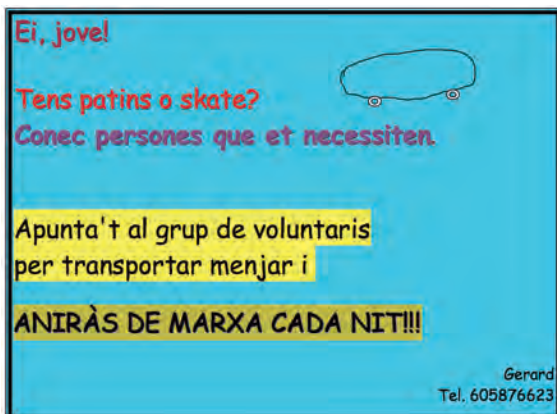
Sr. Adrià: Mmmm... estic pensant... que no és mala idea! A més d'ajudar les persones que no tenen per menjar, els ciutadans ens veuran com una bona empresa.

Gerard va saltar d'alegria i va abraçar el seu germà perquè havia convençut el director.

Ara he de fer el cartell per captar voluntaris.

En Gerard va anar a la seva habitació i es va posar a l'ordinador.

Kevin i Cristian, dos futbolistes del mateix club que el Gerard, veuen el cartell.

Kevin: Cristian, mira quin cartell!

Cristian: Quina flipada! Tio, jo m'hi apunto.

Kevin: Que guai!

Cristian: Ho podríem dir a la resta del nostre equip.

Kevin: Ei, atura't! Tenim un partit de futbol demà passat a les 19.30 hores.

Cristian: Sí, podem animar tot l'equip. Però... quan tinguem un partit a la nit com ho farem?

Kevin: Aquell dia ho farem quan acabi el partit.

Cristian: Okey Mackey, let's go.

Kevin: Espera, que truco al Gerard.

- Hola Gerard, sóc el Kevin. Et truco perquè he vist el cartell que has posat al club. Estic amb el meu compi el Cristian i hem decidit que tots dos ens apuntem a fer de voluntaris.

Gerard: Bé! Estic content! Sou els primers voluntaris.

Kevin: El proper partit animarem que s'hi apuntin més jugadors del nostre equip.

Gerard: D'acord, m'encanta! Sou increïbles!!! Merci.

El dia del partit

Kevin: Ei, nois! El Cristian i jo us volem proposar una cosa.

Després d'explicar-ho aconseguen que la majoria de l'equip s'hi apunti.

Gerard va a la Creu Roja i demana per parlar amb l'encarregat. Surt un noi jove amb el cabell arrissat i rastes, alt, amb ulleres, un pírcing al nas i un tatuatge petit. Porta una samarreta multicolor i pantalons amples bombatxos d'estil hippy. S'acosta al Gerard, li dóna la mà i es presenta. Es diu Manel.

Gerard: Et volia parlar sobre un pla que hem preparat per donar-vos els aliments que sobren d'un bufet lliure.

Manel: Ah, molt bé, passa i xerrem.

Gerard li explica tot el muntatge.

Manel: Estic emocionat, ens portareu menjar i a més a més has organitzat el transport, això serà de molta ajuda per a nosaltres. S'acomiaden i acorden que començaran d'aquí a dues setmanes. Gerard va cap al club. Està satisfet i il·lusionat amb el pla. Va caminant però sent ganes de córrer i cridar: fa un salt en l'aire i un crit, "Sóc feliiiiici!".

Accèssit per a centres
d'educació especial:

L'Òscar, el Gerard i la Solidaritat

Dels alumnes de l'Escola Municipal d'Educació Especial FATIMA

Reben el premi:

Directora: María Carme Sánchez Centelles

Tutores: Pilar Pérez Gargallo y Luci Pérez Grima

Professors-es: Jesús Garrido García y Anna Masseguer Bellbé

Alumnes:

Andrea Hinojosa Carriedo

Rubén Lao Vega

Manel Pérez Coca

Sonia Diawara Koffi

David Delgado Ruiz

Cristian Martínez Herranz

Àlex Madgaleno López

Àlex Bigorra Forte

Juan García Vizcaino

Mohamed El Koudri

Marc León Martínez

Aaron Morales Roldán

*30 d'abril de 2014, en l'Auditori
del Museu Príncep Felip de la
Ciutat de les Arts i les Ciències
de València.*

Els autors i les autores del conte premiat
junt a l'Honorable Sra. Asunción Sánchez
Zaplana, Consellera de Benestar Social i a
la Il·lustríssima Sra. Silvia Ordiñaga Rigo,
Directora General de Comerç i Consum de la
Generalitat Valenciana.

El casament
de l'Adrià
i la Cristina

EL CASAMENT DE L' ADRIÀ I LA CRISTINA

Ja només queda una setmana perquè l'Adrià i la Cristina es casin. Han volgut convidar tots els seus amics i familiars perquè voldrien que fos una festa sonada, però no tenen res preparat. Ara s'adonen que hi haurà molts convidats a la boda i no saben com ho han d'organitzar.

La Cristina està tan nerviosa que aquest matí ha decidit anar a visitar la seva amiga per poder demanar-li consell. Aprofitant que ha d'anar a comprar el pa, demanarà ajuda a la Vicenta, la fornera, que de ben segur que li podrà donar un bon cop de mà.

C- Bon dia, Vicenta, m'has d'ajudar, diu la Cristina

V_ Bon dia, Cristina, ho teniu tot a punt per al casament?

C_ Vols que t'ho digui? Per no tenir no tinc ni vestit de núvia.

V_ Que no tens vestit? No pateixis, que jo te'l faig. A canvi, tu m'ensenyes a ballar.

C_ Molt bé! Tracte fet.

La Cristina és professora de ball i la Vicenta havia treballat de modista, les dues han arribat a un bon acord.

A l'Adrià li encanta cuinar, sovint es tanca a la cuina i comença a inventar-se plats d'allò més estafolaris. Avui de matí ha vist la Cristina tan atabalada amb els preparatius del casament que ha pensat de fer-li una sorpresa: li vol preparar un bon dinar.

Se n'ha anat corrents al supermercat per poder comprar els ingredients que necessitarà per poder-li cuinar el seu plat preferit. Just arribar es troba el seu amic Lluís.

LL_ Noi, enhorabona! Ja ho tens tot a punt?

A_ Vols que t'ho digui? Per no tenir no tinc ni vestit de nuvi.

LL_ Que no tens vestit? No pateixis, tinc la solució. A casa en tinc un armari ple, entre ells un de l'Emilio Tucci, amb el qual faries molta patxoca. Tu, a canvi, em deixes cantar en el teu casament.

El Lluís, a més de ser molt presumit, somia de ser un cantant famós i es presenta a tots els concursos de la televisió i cada vegada estrena un nou vestit.

A_ Molt bé! Tracte fet.

L'Hermenegildo i el Gabriel, que eren a la vora, han sentit la conversa de l'Adrià i el Lluís.

G_ Ja era hora! Per fi heu decidit casar- vos.

G i H_ Felicitats!

A_ Moltes gràcies, nois.

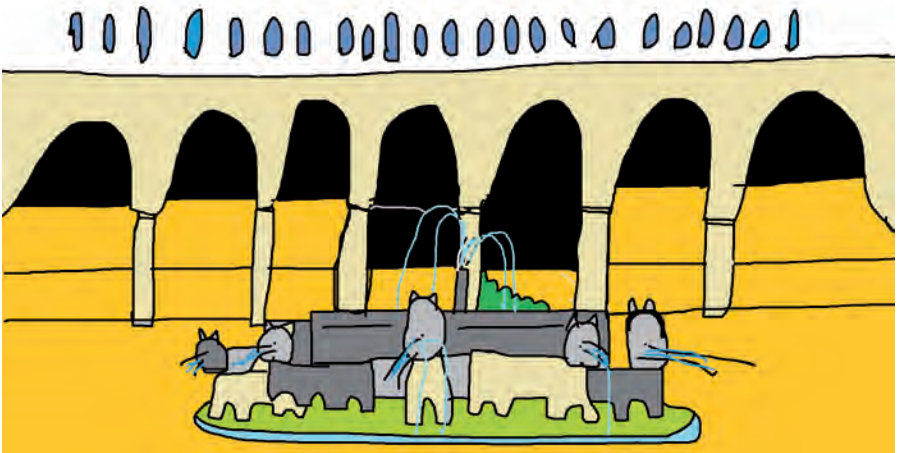
L'Herme i el Gabi es miren de cua d'ull i es fan l'ullet.

L'Herme diu a l'Adrià:

H_ Saps? Nosaltres som uns enamorats de l'Alhambra, i com que sabem que tens molt bones mans, ens agradaria molt que ens fessis una reproducció de la font del pati dels lleons al nostre jardí. A canvi, us regalarem el viatge de nuvis més romàntic de la vostra vida a Granada.

A_ M'agrada la idea, us faré una font ben bonica. Ja veureu!

H_ Tracte fet

El Lluís marxa cap a casa tot content, volia fer una sorpresa a la Cristina i els seus amics han acabat fent-li-la a ell: ja té vestit i viatge de nuvis, ja veuràs quan ho expliqui a la Cristina, pensa tot rient.

Cristina, Cristina! Crida l'Adrià just obrir la porta de casa seva. No saps què m'ha passat aquest matí al supermercat! I la Cristina el talla i li diu: ja tinc vestit de núvia, la Vicenta me'l farà. Sóc tan feliç!

Els dos s'abracen, tenim vestits i viatge, que bé!, diuen contents. L'Adrià i la Cristina tenen molts amics i són molt estimats al poble. Alguns d'ells, en veure que l'Adrià i la Cristina no sabien com organitzar el casament, decideixen ajudar-los amb els preparatius i es troben per parlar-ne. Saben que ells voldrien convidar tot el poble perquè estan molt agraïts, però no tenen prou diners. Els amics rumien què hi podrien fer i finalment acorden donar-los una bona sorpresa i preparar una gran festa de casament.

Han pensat que si cada casa dóna els aliments que els sobren, els que estan a punt de caducar o massa madurs, etc. i que acabarien llençats i els aprofiten per al casament, de ben segur que podran preparar un bon banquet per a tothom.

Amb aquesta gran idea, tots els amics s'organitzen per poder passar per totes les cases del poble explicant el que han pensat fer i demanant la col·laboració de tothom que hi vulgui col·laborar.

La Pepeta de cal Vicens cada dia compra més pa del que es menja i en té un sac ple.

El Pau de cal Pistola va sortir a caçar dues perdius per dinar, però es va creuar amb un senglar i va canviar d'idea. Ara l'Antonia, la seva dona, es posa les mans al cap perquè no sap què fer-ne, d'aquell porc tan gros.

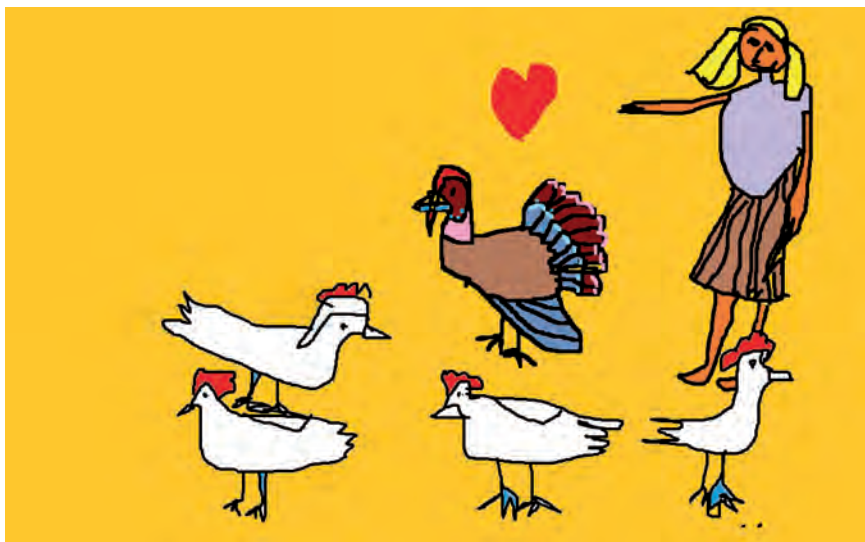
A ca la Mariela ens han donat pomes i plàtans. El divendres van anar a mercat. La fruita estava molt bé de preu i en van comprar molta. Tanta que per més que en mengin no donen l'abast, i ja s'està fent molt madura.

A cal Bero ens van portar torrons que els havien sobrat de Nadal.

A ca la Marieta de l'ull viu, per Nadal van anar a la fira del gall de Vilafranca. Es van entusiasmar amb el gall dindi més gros que van veure: feia més de 50 kg i ara no tenen prou espai al congelador per guardar el que no es van poder menjar.

Fa una setmana, la Inmaculada va anar al supermercat on feien una oferta de iogurts de 2x1. En va comprar massa i ara estan a punt de caducar.

El Ferran de cal Cagandando va veure els ous molt barats. En va comprar sense pensar que a la nevera en tenia una dotzena. Li fa por que amb tants ous li pugui el colesterol.

A casa de la Marta, els agrada molt el peix. Guarda al congelador tots els caps de rap i altres espines. Diu que són excel·lents per a fer-ne un bon brou de peix.

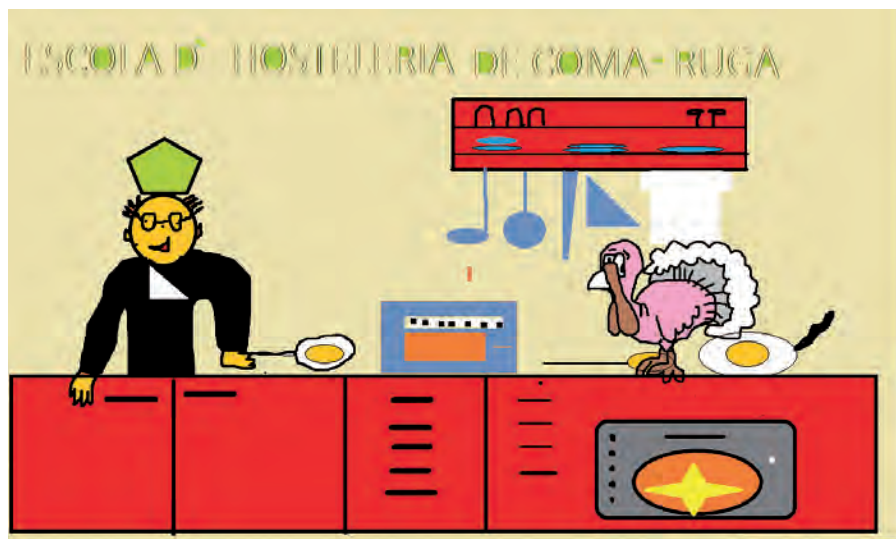
Al Pep de cal peixater, li agraden tant les amanides que cada vegada que passa pel davant de la verduaire compra algun tipus d'enciam, escarola, ruca, raves, cebes tendres, pastanagues... Aquest home no té coneixement, ens diu la seva dona. Abans que es faci malbé i ho haguem de donar a les gallines, m'estimo més que sigui per a vosaltres. Aquí en teniu un cabàs ple.

En un tancar i obrir d'ulls els amics de l'Adrià i la Cristina havien aconseguit un munt d'aliments i d'allò més variats, i ara tocava pensar com els podrien combinar per poder regalar el millor dinar.

Aprofitant que tenien una escola d'Hostaleria a prop, van demanar a en Macàrio, el professor de cuina, si ell i els seus alumnes els podrien donar un cop de mà en la confecció i l'elaboració del menú. Els va semblar una idea fantàstica, a més d'una bona lliçó i pràctica per als alumnes i ràpidament van posar fil a l'agulla.

Els alumnes van estar pensant què podrien fer amb tots aquells ingredients i després de dos dies treballant de sol a sol van elaborar el millor menú que l'Adrià i la Cristina s'haguessin pogut mai imaginar.

La festa va ser un èxit. L'Adrià i la Cristina van ser feliços, de perdius no en van menjar però d'anissos, moltíssims.

CASAMENT DE L'ADRIÀ I LA CRISTINA

Entrants.

Amanida verda variada

Croquetes de gall dindi i ous durs

Primer.

Sopa de peix amb crostons

Segon.

Civet de senglar marinat, acompanyat de puré de pomes.

Postres.

Púding de plàtans al bany maria

Després d'aquest banquet de casament, la gent del poble es va adonar que desaprofitaven molt de menjar i van aprendre una bon lliçó: la família de la Mariela va decidir que organitzaria el rebost segons l'ordre de caducitat dels aliments, el Pau i la Pepeta van coincidir que a partir d'ara es planificarien els menús de cada dia, d'aquesta manera només comprarien els aliments necessaris i cuinarien les racions justes. Al Pau, l'Antonia i gairebé tothom els ha quedat clar com poden aprofitar el menjar sobrer per a elaborar nous plats .

Accèssit per a centres
ocupacionals:

El casament de l'Adrià i la Cristina

Dels alumnes de la Fundació Privada Santa Teresa (El Vendrell)

Reben el premi:

Directora: Laia Català Miró

Tutores: Natàlia Aribau Galícia y Antonia Galvan González

Alumnes:

Alfredo Vadillo Yagüe

David Carceler Lanaspá

Núria Marín Martorell

Yanine Mercado Flores

Elena Molero Valenzuela

Yeimy Eli Vallejo Euceda

Mireia Güell Garcia

Ricardo Alcalá Moya

Ismael Martínez Barranco

Estibaliz Pérez Segovia

Cristian Cabezas Bernal

Sonia Álvarez Pascual

Javier Mansilla Martos

Christian Macia Hurtado

*30 d'abril de 2014, en l'Auditori
del Museu Príncep Felip de la
Ciutat de les Arts i les Ciències
de València.*

Els autors i les autores del conte premiat
junt a l'Honorable Sra. Asunción Sánchez
Zaplana, Consellera de Benestar Social i a
la Il·lustríssima Sra. Silvia Ordiñaga Rigo,
Directora General de Comerç i Consum de la
Generalitat Valenciana.

L'any tirolany, en un poble anomenat Vila Aliments, passà una història molt curiosa. Però abans de contar-la, descriurem aquell poble tan peculiar: era un poble no massa gran, situat al costat d'un riuet amb unes aigües cristal·lines. Al poble no hi havia espills i els seus habitants, quan volien pentinar-se, anaven a la vora del riu per mirar-se en les seues aigües, a la fresca de la matinada. Les cases del poble tenien forma d'aliments: algunes s'assemblaven a una pera, altres a un plàtan, unes altres tenien forma de meló. També hi havia cases amb forma de rosquilla, d'hamburguesa, de pizza... Inclús n'hi havia alguna amb forma de llepolia.

L'edifici de l'Ajuntament tenia forma de raïm. Allí es prenen les decisions importants. L'alcalde era molt simpàtic i molt llest. Sempre anava ben vestit i molt elegant, encara que molt colorit. El seu barret conjuntat amb la seua vestimenta li parava molt bé. El seu somriure li travessava tota la cara i es deixava voler molt: si una font es trencava, la feia arreglar; si un parc no tenia engrunsadors, feia que en col·locaren; si l'escola s'embrutava, enviava la colla de neteja, que la deixava més neta que una patena.

Els habitants d'aquell poble eren tots diferents i divertits i tenien els cabells multicolors. Us els imagineu? La seua roba era brillant i era de tots els colors, com l'arc de Sant Martí: negra, groga, blava, taronja, verda... i amb totes les tonalitats que us pugueu imaginar. Però el que més cridava l'atenció eren els seus ulls: canviaven de color segons les seues emocions. Si estaven alegres, eren verds; si s'enfadaven, es feien rojos; en canvi, si es posaven tristos, els seus ulls es tornaven negres com el carbó.

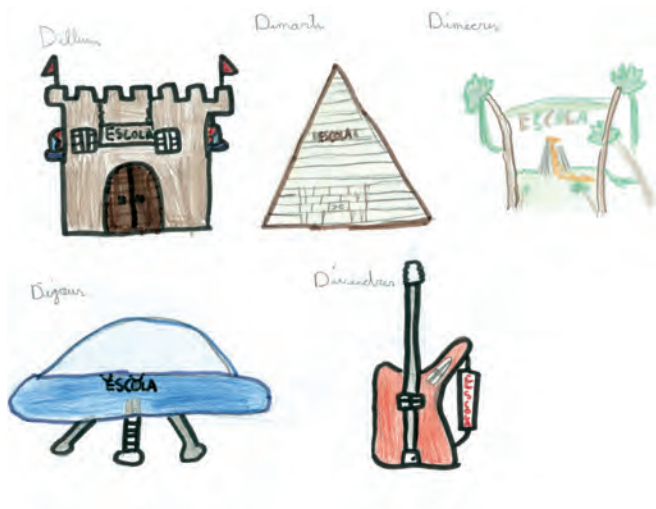

Als afores del poble, a la falda de la muntanya, alguns veïns tenien granges d'animals. S'hi criaven porcs, cavalls, conills, gallines, ases, oques... Els seus propietaris estaven molt contents amb els xiquets i xiquetes de l'escola del poble perquè, si alguna vegada els sobrava el menjar -tothom es pot equivocar i posar-ne de més al plat, o fer un entrepà més gran del que es pot menjar-, embolicat en un paper el duïen per alimentar els animals. Això feia que aquests sempre estiguessen ben llustrosos. Els grangers, agraïts, algunes vegades donaven algunes monedes als xiquets, perquè sabien que estaven arreplegant per al viatge de fi de curs.

Hi havia dos germans -xic i xica- que eren un poc rebels. Si els sobrava algun dia menjar no el portaven a casa ni el donaven als grangers. Els pares, que no se'n refiaven, un dia els van preguntar per què a ells no els sobrava mai el menjar. Intentaren dir una mentida, però de seguida els varen pillar. Resulta que si deien mentides els ulls es feien blaus. Així és que els pares els descobriren de seguida. És per això que no tingueren més remei que dir sempre la veritat i ja no van tirar mai més el menjar. Us imagineu que se us feren els ulls blaus cada vegada que mentíreu? Ho podríeu suportar?

L'escola d'aquell poble era meravellosa. Els xiquets i xiquetes hi anaven desvanits perquè mai sabien què era el que s'hi trobarien: un dia podia ser una piràmide, un altre dia una selva, un altre un castell... i així, cada dia es podien trobar una cosa diferent. Això feia que tingueren moltes ganes d'estudiar i que no s'avorriren mai, ja que cada dia les tasques eren diferents.

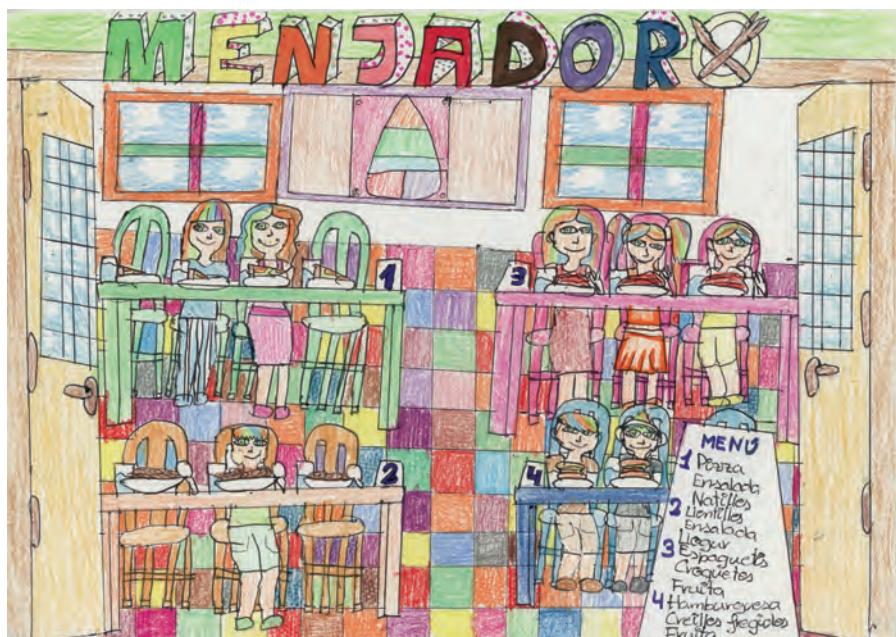
El pati de l'escola també tenia les seues curiositats: la pista tenia forma de poma i les porteries, de pera. Les de bàsquet tenien forma de maduixa. Us imagineu quina escola més divertida? I no sols això, també podia passar que la forma canviara l'endemà. Us imagineu jugar a futbol en una pista amb forma de plàtan?

A l'escola hi havia una classe molt especial a la qual els xiquets anaven amb entusiasme: era la classe del mag. Aquest, entre altres coses, els ensenyava a no malbaratar els aliments. Un exemple: com que era mag, podia fer que un entrepà que havien agafat al fem, perquè algun xiquet, de matí, l'havia tirat, es poguera recuperar i es poguera menjar per a berenar. Però, a mesura que avançava el curs, els seus alumnes deixaren de tirar res al fem. Va ser fantàstic, perquè així, en lloc de recuperar aliments es van dedicar a fer màgia de veritat, cosa que els encantava. Recorde que en l'última classe va convertir una hamburguesa en colom. I després, va convertir el colom en una safata de xocolatines que tots els xiquets i xiquetes de la classe es menjaren per a berenar.

El menjador de l'escola era enorme. Quan els xiquets anaven a dinar, de vegades es trobaven una sorpresa: en lloc d'haver-hi un únic menú -que com ja sabem, cada alumne i alumna procurava menjar sense que en sobrara-, aquell dia les taules estaven preparades per a huit alumnes i en cada taula hi havia un dinar diferent, molt ben elaborat, amb varietat d'ingredients. Sempre hi havia fruites i verdures que conreaven els habitants del poble, la qual cosa feia que el menjar fora molt sa i saborós. Cada xiquet o xiqueta triava on seure, segons el que li abellia menjar. Això sí: s'ho havien de menjar tot. Us imagineu un menjador com aquest? La veritat és que era molt guai!

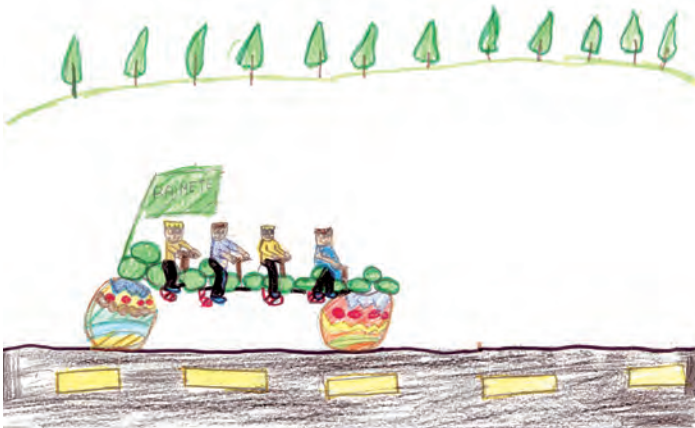

Una vegada al mes s'organitzava a l'escola una festa. L'alumnat col·laborava en l'elaboració dels menús. No hi faltaven els pallassos, els mags, la discomòbil... i inclús la banda de música del poble els acompanyava amb les seues melodies tocades per instruments amb forma de verdures: no hi faltaven l'albergina, les faves, els cigrons, les llentilles -que tant agradaven als xiquets- els encisams i les florícols. Podeu imaginar-vos una banda amb aquests instruments? Als xiquets i xiquetes els encantava i, damunt, la seua melodia sonava... tan bé!

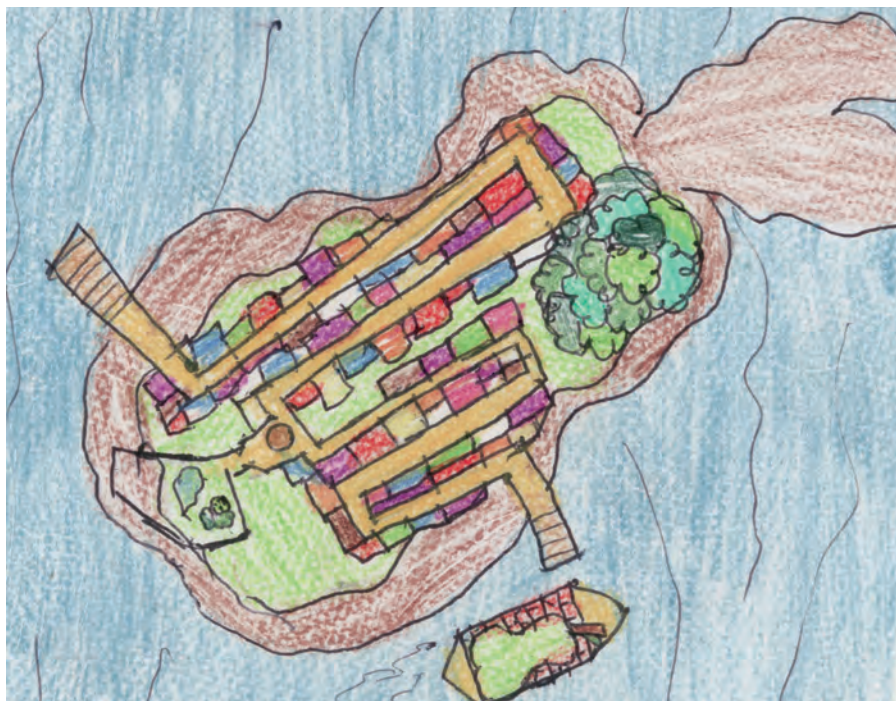

Dels habitants de Vila Aliments encara cal contar una altra cosa molt significativa: els vehicles que utilitzaven. Cap d'ells contaminava l'atmosfera. Per a anar a l'escola, els xiquets que vivien més a prop utilitzaven la bici. En canvi, els que vivien més allunyats anaven en telefèric, que tenia la parada al sostre de l'escola. Cada dia es veien feliços d'anar a escola, de tant que els agradava.

Gràcies al domini que havien adquirit en l'ús de la bicicleta, ja fa temps que els mestres van decidir que el viatge de fi de curs es faria a l'illa de Formen Pera. Era una illa menuda, en la qual no hi havia cap cotxe, i per tal de desplaçar-se d'un lloc a l'altre s'utilitzava la bicicleta. Estava lluny del seu poble i hagueren d'anar amb vaixell, però els xiquets, no sabeu com esperaven aquell dia de la partida, ja que tot el curs havien estat estudiant el paisatge de l'illa, els seus fars, les platges paradisíiques, les cases blanques i el mercadet dels "hippies", del qual tan bé els havien parlat. Però ells volien veure-ho tot amb els seus propis ulls. S'emocionaven quan els alumnes més majors, que ja havien fet el viatge, els el contaven amb pèls i senyals.

Com que el viatge era car, els xiquets i xiquetes, per ajudar els pares a finançar-lo, elaboraven una llista de coses que havien de comprar per a cada dia de la setmana, deien a les mares que aprofitaren el menjar que havia sobrat els dies anteriors per tal de fer nous menjars i ells adquiriren el compromís de menjar-s'ho tot. No compraven més del necessari. Primer miraven si hi havia existències a la nevera i el rebost. Gràcies a tot això, pogueren fer l'excursió de fi de curs tots els xiquets i xiquetes de l'escola, en acabar els estudis. Després se n'anaven a l'institut. Fou així com els seus pares els pagaren el viatge i encara els quedaren diners per a poder fer un viatge al Món dels Adults.

Passat el temps, tots els xiquets i xiquetes gaudiren de tenir el mateix color d'ulls: tots els tenien verds, perquè havien aconseguit ser feliços. I mai més els seus ulls canviaren de color.

Vila Aliments és un poble increïble on hi ha certes coses que a qualsevol agradaria que existiren al seu poble: un alcalde guai, un ajuntament peculiar, unes cases molt originals, vehicles que no contaminen... Però el que més crida l'atenció és la seua escola, amb el seu menjador i les seues coses úniques: inclús hi ha un professor-mag. Però el millor són els seus habitants i els seus costums, dels quals hem d'agafar exemple. I no podem oblidar el premi final: el fantàstic viatge a Formen Pera. T'ho perdràs?
ELS AUTORS I LES AUTORES.

Primer premi:

Un poble Increïble

**Dels alumnes del CEIP Mestre Rafael Noguera de Daimús
(València)**

Reben el premi:

Director: Josep Pineda i Sanz

Tutora: Mª Ángeles Pous Miralles

Alumnes:

Adela Ademova Pandzarova

Marta del Carmen Domingo Blay

José Antonio Estrella Cantero

Álvaro Gámez Fernández

Lorena Jordán Marco

Samuel Lloret Hernández

Llàtzer Martínez López

Iago Mas Carpi

Iván Miralles Bonet

Ángela Morant Palacios

Adrián Pardo Guillem

Carles Planes Escrivá

Pau Samblás Torres

Carla Serrano Martí

Sergi Tarrasó Bataller

Pedro Torres Robles

*30 d'abril de 2014, en l'Auditori
del Museu Príncep Felip de la
Ciutat de les Arts i les Ciències
de València.*

Els autors i les autores del conte premiat
junt a l'Honorable Sra. Asunción Sánchez
Zaplana, Consellera de Benestar Social i a
la Il·lustríssima Sra. Silvia Ordiñaga Rigo,
Directora General de Comerç i Consum de la
Generalitat Valenciana.

Conte
contat,
plat
acabat !

CUMPLEAÑOS DEL ABUELO NICO

El dia de l'aniversari del iaio es van reunir per celebrar-ho una gran família: els iaies Nico i Amalia, els seus sis fills i els seus dotze néts. Van passar un dia fantàstic a casa dels iaies, que vivien al camp, en una casa enorme envoltada d'arbres fruiters i on criaven animals de tot tipus. La iaia Amalia, aquell dia havia preparat un gran dinar del qual tots van gaudir. Va arribar l'hora del pastís, el iaio va bufar els ciris i tots se'n van llepar i xuclar els dits, perquè la iaia era la millor rebostera i feia les millors postres de xocolate del món. De vesprada, els xiquets no van parar de jugar a l'aire lliure, ja que feia un dia magnífic i amb els engrunsadors i el passeig pels voltants escalant la gran muntanya van acabar esgotats. I després de berenar van jugar a les pel·lícules, on el iaio sempre perdia perquè no sabia res més que pel·lícules de l'oest, les seues preferides. S'ho van passar d'allò més bé, tant grans com menuts. Va començar a fer-se fosc i va arribar l'hora de sopar.

El iaio Nico va reunir tots els seus néts a l'hora per a sopar. Aquell dia hi havia de sopar un plat que a quasi ningú agradava i els xiquets van començar a protestar, i per a allargar el sopar van demanar al iaio que els contara un conte, un dels seus famosos contes, que tant els agradava sentir.

El iaio, que era molt savi, va accedir a explicar-los un conte però a canvi ells havien d'anar menjant-se el sopar. El iaio sempre deia que amb el menjar no s'hi juga i que calia acabar-se tot el plat, perquè no acabara al fem.

El iaio va posar la condició que quan el conte s'acabara de contar, els plats s'havien d'haver acabat, sense deixar-hi ni una engruna.

Els xiquets van pensar que el iaio s'apiadaria d'ells i els perdonaria almenys les verdures.

CUMPLEAÑOS DEL ABUELO Nico

El iaio va començar a contar esta història: fa molt de temps, un gran meteorit va dividir el món en dos grans trossos de terreny separats per una gran muntanya, que s'havia format per un gran terratrémol que va sacsejar la Terra. Després de l'impacte, els éssers humans van quedar dividits en dos llocs totalment diferents: en un abundava el menjar, els diners i el luxe, i en l'altre costat, la misèria i la pobresa.

Als del costat on havien tingut la sort de tindre-ho tot, succeïen coses que els de l'altre costat no entenien. Eren molt afortunats i no ho sabien. La gent d'aquell lloc era orgullosa, capritxosa i desagraïda, es feien dir els vips. Menyspreaven els de l'altre lloc, eren éssers miserables que no havien tingut sort i als quals calia tindre apartats, no relacionar-se amb ells i intentar ignorar-los per complet; els deien els Femerians.

Els femerians, com la seua paraula indica, vivien del fem que generaven els de l'altre costat. El fem dels vips, el tiraven prop de la gran muntanya i els habitants Femerians es dedicaven a arreplegar-la. Arreplegaven productes que tenien data de caducitat, però que no estaven encara caducats, fruites i verdures en bon estat, i que havien sigut menyspreades per ser xicotetes o per tindre un aspecte més lleig.

Els habitants d'aquella zona no morien de fam, tampoc estaven mal alimentats ni es posaven malalts, valoraven prou bé el menjar que els de la zona vip no volien. Què més podien fer? Els seus cultius havien sigut arrasats i la terra no era fèrtil, tampoc tenien animals per a criar, només un gran riu que els aportava aigua cristal·lina i que no estava contaminada. En definitiva, no tenien forma ni manera de fabricar o aconseguir el seu propi aliment.

Tot i ser el triple de població respecte de la zona vip, ningú passava fam, i per increïble que sembla, amb les tones de menjar que tiraven al fem els Femerians vivien i, per cert, molt feliços.

A pesar de tindre tot l'aliment, fàbriques, cultius i altres productes que qualsevol podria desitjar, els habitants vips eren cada vegada més exigents i malbarataven sense parar.

Compraven compulsivament, menjaven als restaurants de moda, es permetien tot tipus de luxes, els xiquets tiraven els esmorzars quan els venia de gust. Sabien que a casa podien menjar el que volgueren i s'havien fet molt capritxosos.

Hi havia, sens dubte, moltes diferències entre els dos, eren com dos mons a banda, i entre ells s'alçava una gran muralla que els feia indiferents els uns dels altres.

Maria vivia a la zona afortunada. Aquell matí, va eixir d'escola i, de camí a casa, va decidir fer un tomb per la ciutat. Aquell dia menjaria sola a casa, alguna cosa precuinada segurament, ja que els pares no volien cuinar mai, i a més anaven tan ocupats amb els seus fabulosos i absorbents treballs que Maria no volia quedar-se a casa sola amb la tele, el mòbil, la tauleta o l'ordinador.

Fa un dia magnífic, aniré a passejar per estirar les cames, es va dir a si mateixa. Maria es va posar a caminar i caminar, i sense adonar-se'n va acabar prop de la gran muntanya. Sense pensar-s'ho dues vegades, va decidir que l'escalaria. Era emocionant arribar fins al cim. Maria va pujar i va pujar, i sense adonar-se'n ja estava al capdamunt. Quina sensació més meravellosa, es va sentir lliure com un ocell i va respirar fondo. Es va dedicar a admirar el paisatge, va contemplar la seua ciutat, va mirar a l'horitzó, es va girar i va mirar cap a l'altra banda de la muntanya. I es va quedar bocabadada quan va veure l'enorme ciutat que hi havia davant dels seus ulls: eren els Femerians, dels quals amb prou faenes havia sentit a parlar. Era una ciutat molt més gran que la seua i estava plena de gent. Una gran curiositat enorme es va apoderar d'ella i va decidir baixar el vessant.

No sabia perquè ho havia fet; no sentia por, volia conèixer aquella gent tan estranya que li havien dit que vivia allí.

Quan quedaven uns 10 metres, Maria va esvarar i va caure fins a arribar a baix de tot. Va perdre el coneixement uns minuts i, quan va obrir els ulls, va veure al seu davant la cara d'una xiqueta que la mirava amb cara de sorpresa.

-Estàs bé? -li va preguntar la xiqueta.

-Sí. Només m'he donat un bon colp al cap.

-I tant que sí, quin bony t'està eixint. Hola, em diuen Anna i visc a Esperança, la meua ciutat. I tu qui eres i com et diuen?

-Em diuen Maria i visc a l'altre costat de la muntanya-

Maria es va incorporar, es va quedar mirant a Anna i es va adonar que era més menuda que ella, però tenia una cara dolça i les ulleres que portava li donaven un aspecte de ser una xiqueta molt graciosa.

-Estàs bé? -li va preguntar Anna.

-Sí, crec que sí. Em fa mal el colp, però estic bé.

-Escolta, tu eres de l'altre costat, veritat?

-Sí. La meua ciutat està a l'altra banda de la muntanya.

-Jo visc en esta ciutat, es diu Esperança. Vols que t'ensenyi on visc?

-Bé, d'acord. -Maria es va alçar amb ajuda d'Anna i va seguir la xiqueta fins a arribar a un grup de cases.

La ciutat era molt bonica, les cases estaven pintades de colors. Hi havia molta gent pels carrers i encara que no hi havia parcs, ni jardins, ni fàbriques, ni tendes, ni camp, ni vegetació, ni res del que ella havia vist en la seua ciutat, la gent semblava alegre i tant xiquets com majors jugaven a tot tipus de jocs, conversaven en grups xicotets, uns altres cantaven i ballaven, uns altres esculprien grans trossos de roques, uns altres pintaven... Tot el que Maria anava veient li fascinava i era tan estrany tot que semblava que estiguera en un altre planeta.

Anna va portar Maria fins a sa casa: era una caseta pintada de rosa. Tothom saludava a Anna. Semblava que tots es coneixien, que simpàtics i amables “éssers”, va pensar Anna.

Quan van entrar a casa, la mare d’Anna li va fer una sonora besada i va posar cara de sorpresa quan va veure Maria. Li va dir que era una nova amiga que acabava de conèixer. La mare d’Anna va començar a interrogar Maria i es va preocupar per si a la xiqueta l’estarien buscant. Maria la va tranquil·litzar dient-li que els seus pares no la trobarien a faltar i que fins a la nit podria quedar-se abans de tornar. La mare d’Anna va accedir a deixar Maria que es quedara unes hores, en vista de les súpliques de les dues xiquetes. Però se n’hauria d’anar després de la gran sirena.

-Què és açò de la sirena? -va preguntar Maria.

I Anna va començar a contar-li que era un so horrorós que feien els camions que portaven el menjar fins a la muntanya.

-Quins camions? -va preguntar Maria.

Doncs els camions que portaven els rebutjos que la ciutat vip no volia, li explicà Anna.

-Però açò no pot ser, us mengeu el que nosaltres tirem?.

-Sí. Després de la caiguda del meteorit, el nostre territori es va quedar sense res i després de mesos de desesperació, van demanar a l’altra zona que compartiren el territori que s’havia salvat del desastre, però els avariciosos poderosos de la teua ciutat no van voler i van construir una frontera que impediria que nosaltres passàrem a l’altre costat. A canvi, ens donarien el que ells consideraven que era una obra de solidaritat.

-Però açò és espantós! No poden fer eixa barbaritat, no és just! A l'altre costat tenim coses de sobres i per descomptat aliments per a tots vosaltres. Jo veig menjar per totes bandes i podríeu compartir l'abundància de la qual som afortunats. No és just!, va dir Maria, a la qual cosa Anna va respondre:

-Jo no entenc res del que fan els majors, però sí que et puc contar com vivim a Esperança, la meua ciutat.

-El fem que ens arriba són productes que encara no han caducat, però que han sigut retirats perquè tenen a prop la data de caducitat. Les fruites i verdures fresques estan boníssimes; supose que com que algunes són xicotetes i unes altres tenen formes o un aspecte que no us agraden, doncs no les voleu. Hi ha molts altres productes que els tireu perquè us n'heu comprat un altre que està més de moda -li va començar a contar la mare d'Anna.

-Ja no cuineu a casa, i quan ho feu no guardeu les sobres, no congeleu aliments, ompliu el rebost sense mirar el que ja teniu emmagatzemat – va seguir dient-. Els xiquets tiren els entrepans a mig menjar, els en posen molta quantitat. Se us ha oblidat com emmagatzemar, cuinar amb els ingredients que necessiteu i us heu tornat molt capritxosos. S'ha perdut la solidaritat i, el que és pitjor, podeu perdre la salut, per no alimentar-vos correctament. No seguiu una dieta equilibrada, ni la famosa dieta mediterrània. També se us ha oblidat reciclar, us heu oblidat de cuidar el medi ambient, tot açò us perjudicarà el dia de demà.

- Els Femerians, en canvi, intentem cuidar la poca zona del planeta que ens ha quedat. I com t'he contat, amb les tones que es malgasten tenim per a alimentar-nos tots nosaltres i el que ens sobra ho guardem i ho aprofitem tan bé com podem -va acabar contant-li Anna

-Que trista m'he posat! No tenia ni idea del que estava passant. De segur que com que sóc una xiqueta, ningú m'havia explicat el que per a mi és una injustícia i crec que jo ja m'he acostumat al meu estil de vida que no m'havia fixat en tot el que m'has contat. Per a ser més menuda saps més que jo -li va dir Maria.

- No estigues trista, nosaltres no ho estem. Vine, et presentaré el meu millor amic, i a més és el meu veí. Ell té grans idees que quan jo sent m'òmplic d'esperança que podem fer un món millor. Si algú ho sentira i li fera cas, sens dubte faria que els dos mons foren més feliços –va dir Anna. –Li diuen Fermín i de major vol ser cuiner.

-Hola, Fermín, et volia presentar una amiga nova, li diuen Maria i ve de l'altre costat.

Quan Maria va veure Fermín, es va posar roja. Era el xic més guapo que havia conegut mai.

- Una xiqueta de l'altre costat de la muntanya? Què fa ací? – va dir el xiquet, que no entenia què feia Maria al seu món.

-És una amiga que ha vingut per conèixer-nos. No sigues maleducat.

-No tenia ni idea del que estava passant, em sembla increïble que amb la quantitat de menjar que tirem us hàgeu estat alimentant tot este temps -li va dir Maria.

-Però no ens tingues pena. A pesar de tot, com hauràs vist no vivim tan malament, encara podríem viure pitjor -li va contestar Fermín.

-M'ha dit Anna, que tens grans idees per a millorar açò - va dir Maria a Fermín. - M'agradaria sentir-les.

A Fermín li va començar a agradar Maria i el seu interés.

-Doncs sí, i tu em podries ser de molta ajuda.

-Jo, com? -va contestar estupefacta Maria.

-Per a començar, podries explicar als teus amics i a la gent que conegues com vivim a Esperança. Potser si coneixen la nostra situació, algú podria fer-hi alguna cosa...

-Sííí -va dir Maria-. Per què no veniu amb mi al meu món? Podeu ajudar-me a explicar la vostra història.

Als xiquets els va semblar molt bona idea. Van demanar permís als seus pares i van acompanyar Maria a la zona vip.

Tant Fermín com Anna van fluixejar quan van conèixer la zona on vivia Maria. Hi havia tantes coses... que els costava assimilar tot el que veien els seus ulls.

Una vegada que van arribar a casa de Maria, els xiquets van obrir el rebost i el frigorífic: estava tot ple d'aliments. La casa tenia totes les comoditats del món: aparells tecnològics, etc. Semblava un lloc perfecte. Però res més lluny de la realitat, ja que pel carrer, a la gent només se la veia córrer estressada d'un lloc a un altre. Hi havia tendes i supermercats per tot arreu. Hi havia llums superbonics i restaurants amb menjars deliciosos.

Tant Fermín com Anna també es van fixar que la gent no es veia feliç. Semblaven estar enfadats.

En tornar de nou a casa, Maria va presentar els seus nous amics als pares, que no van poder evitar soltar unes llagrimetes. Estaven orgullosos que la seua filla fóra conscient de les injustícies i que haguera decidit canviar les coses, amb ajuda dels seus amics.

Els pares no es van quedar de braços plegats, i van decidir ajudar en els plans que tenien per a conscienciar la població sobre la situació que s'estava donant.

Els pares de Maria eren uns periodistes famosos amb molt de prestigi, i abans de començar a parlar en els seus programes diaris sobre estes qüestions, van decidir canviar ells primer el seu estil de vida.

Fermín, Anna i Maria intercanviaven idees i formes diferents de tractar els aliments. Discutien i buscaven solucions per a canviar les coses.

Els pares de Maria van començar a promocionar les idees d'estos tres xiquets. En el seu programa es va començar a parlar de nou de com calia canviar l'estil de vida, tornar a la dieta mediterrània, fer compres selectives de productes naturals, lluitar contra el consumisme despietat, conscienciar la població i informar adequadament. El que passava a l'altra banda era simplement una injustícia. Tots som éssers humans amb drets per a tots.

La gent va començar a reaccionar. Va haver-hi una convulsió popular tan gran que els governants van haver d'intervenir i canviar les seues polítiques cap a un camí sense tornada i que canviaria la ciutat vip.

Però això va tindre greus conseqüències, ja que la ciutat vip va deixar de tirar fem i llavors a la ciutat Esperança van començar a tindre carestia. Només els arribaven restes orgàniques, la població estava en perill i va arribar la fam.

Anna i Fermín van explicar a Maria esta nova situació. Els xiquets van decidir construir un pont i un camí des de les dues ciutats, i a poc a poc, es van anar traslladant d'un lloc a un altre persones dels dos costats.

Quan la gent de banda i banda es van conèixer, van decidir que no hi hauria separació entre ells i que ja era hora de compartir la fortuna de què gaudien.

Les persones dels dos costats van començar una convivència molt més gratificant. Van començar a aprendre els uns dels altres, formes de cuinar, d'emmagatzemar, de repartir el temps lliure, de reciclar.

Eren tantes coses que volien compartir que es van fer grans amics. Cada vegada semblaven tots de la mateixa ciutat. El gran túnel que es va construir entre els dos llocs va permetre que la gent d'un costat i l'altre es coneguera, s'ajudara i s'establiren noves relacions que van beneficiar sens dubte a tots i totes.

Tot havia canviat. La gent era molt més solidària, se la veia més feliç, i els xiquets van forjar una gran amistat que hui en dia encara conserven.

I conte contat...

-Nooo, iaio, conta'n més! -van cridar els néts alhora.

Quan el iaio havia acabat el conte, els seus néts ja s'havien acabat els sopars respectius i s'havien quedat amb ganes de saber més coses sobre els xiquets protagonistes d'aquell conte.

Però va arribar l'hora d'anar al llit, i el iaio els va prometre continuar l'endemà.

Els xiquets van obeir i es van gitar amb l'esperança que el iaio els contaria més coses.

Una vegada gitats els xiquets, els fills del iaio que també havien sentir el conte van començar una conversa amb el seu ancià pare, ja assegut davant de la ximenera.

-Pare, jo crec que hui en dia ens encaminem a una situació semblant
-va dir Verònica, la filla major.

-Que exagerada! -li va dir la seua germana.

-Jo crec que té raó, hem de recuperar l'esperit de la ciutat d'Esperança.

-A què et refereixes?

- Doncs, per començar, donant exemple als nostres fills.
- Juguem més amb ells. Diguem a escola que els parlen de l'aprofitament òptim dels aliments, de la piràmide també.
- No els donem entrepans que no s'hagen de menjar.
- Cuinem a casa amb productes naturals.
- Fem la llista de la compra amb cap, i mirem les dates de caducitat.
- Si ens sobra menjar, doncs el congelem o, millor: calculem les racions segons els membres de la família.
- Reciclem a casa, com ho féiem abans.

Els germans van parlar durant tota la nit de tots els aspectes que es podrien millorar o el que ells mateixos podrien millorar des de les seues pròpies cases.

Així va ser com el iaio Nico es va quedar adormit en la seua butaca favorita, sentint com els seus fills arreglarien el món. Sens dubte va ser un dels aniversaris més feliços que havia passat en la seua vida.

Segon premi:

Conte contat, plat acabat!

Dels alumnes del CEIP Nuestra Señora de la Asunción de Jumilla (Múrcia)

Reben el premi:

Director: Francisco Muñoz Abellán

Tutora: J. Belén Muñoz Tomás

Alumnes:

Diego Fernando Álvarez Coraizaca

José Amador Fernández

Santiago Antolí Herrero

Paloma Canicio García

Andrea Carcelén Gil

Paula Carcelén Gil

Luis Mario Dután Chogllo

Aiman El Moustamide Elouzzani

M^a del Carmen Esteve Tovar

Javier Gandia Martínez

Abdelghafour Gattafi

Antonia Maria Gil Quilez

Anael Vanesa Guamán Dután

Melissa Londoño Castro

Francisca López Albert

Lucia López Vicente

Aniceto Jesus Mateo Martínez

Juan Francisco Navarro Navarro

Ana Pacheco Martínez

Edie Patricio Quituisaca Macas

Irene Vargas Verdú

*30 d'abril de 2014, en l'Auditori
del Museu Príncep Felip de la
Ciutat de les Arts i les Ciències
de València.*

Els autors i les autores del conte premiat
junt a l'Honorable Sra. Asunción Sánchez
Zaplana, Consellera de Benestar Social i a
la Il·lustríssima Sra. Silvia Ordiñaga Rigo,
Directora General de Comerç i Consum de la
Generalitat Valenciana.

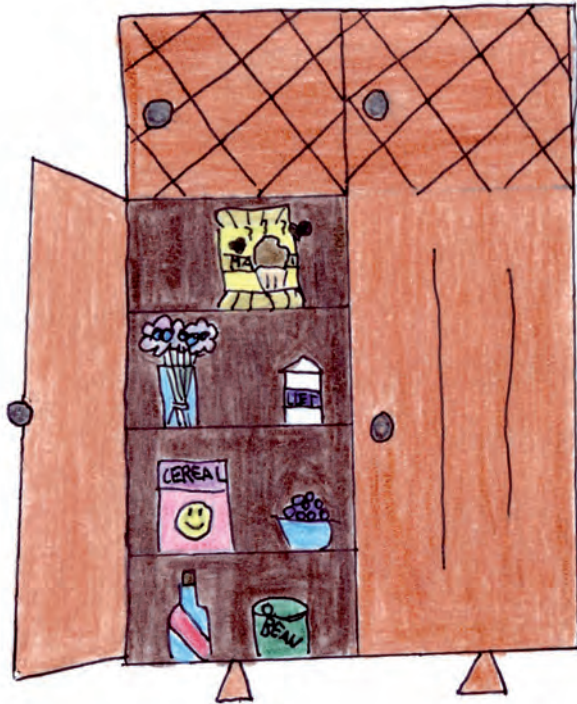
La Reina del Reciclatge

LA REINA DEL RECICLATGE

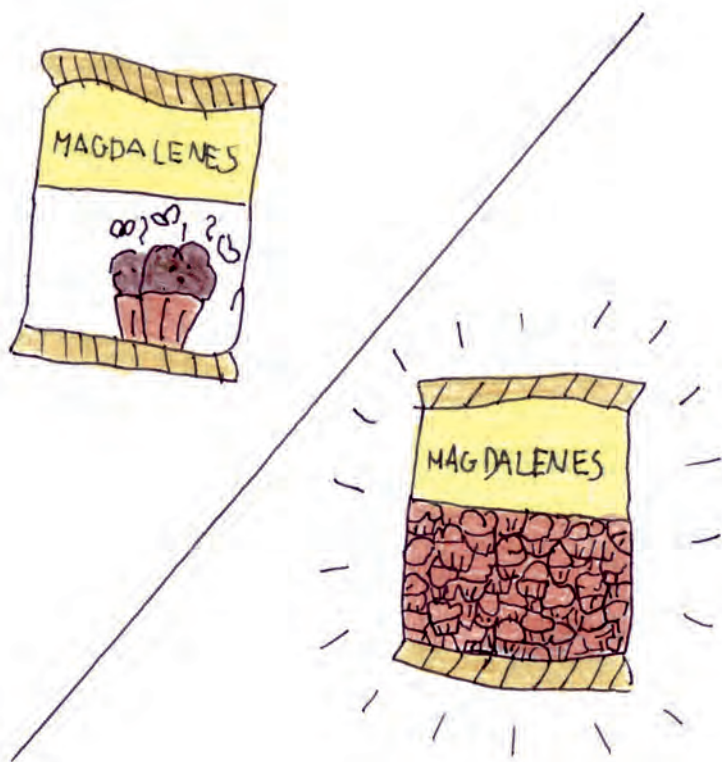

Ma mare s'ha guanyat el títol de "la reina del reciclatge" a pols, i us contaré el perquè amb un exemple de tants.

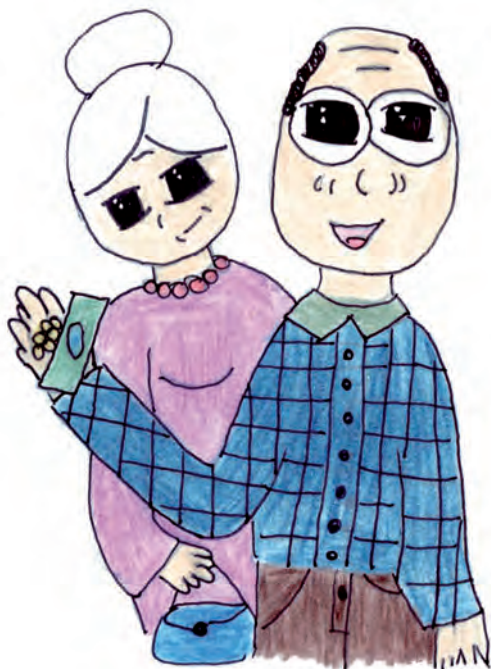
Un dia, en el calaix on guardem el pa, quedaven unes magdalenes totes seques i dures, perquè eren les últimes del paquet.

A l'hora del desdèjuni, vam veure un paquet nou de magdalenes i l'obrírem pensant que estaven més molletes i millors a la vista, sense tindre en compte que la resta de l'altre paquet s'ha de consumir abans perquè, si no, passarà el mateix, ja que la data de caducitat està més propera.

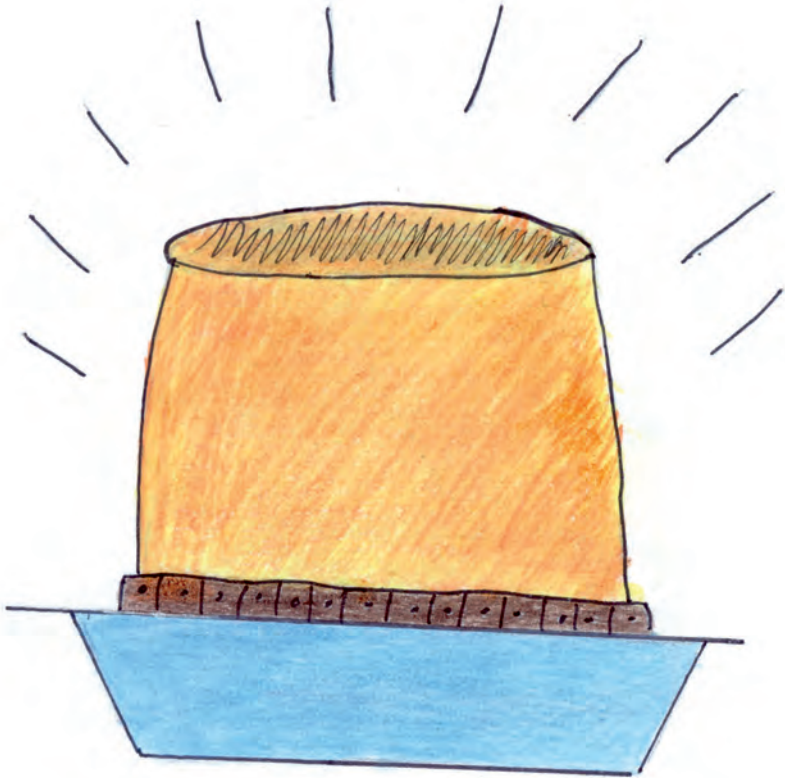
La mare se n'adonà i es va enfadar, perquè sempre diu que hem d'acabar-ho tot, que els aliments costen molts diners, i hi ha molta gent que pateix fam al món, i estava segura que els agradaria canviar-se per nosaltres.

Així que, com tots els diumenges, els iaïos vingueren a casa a dinar i la mare va preparar el menjar. Aprofitem per estar tots junts un dia a la setmana, ens veiem, i el iaïo sempre ens dóna una propineta.

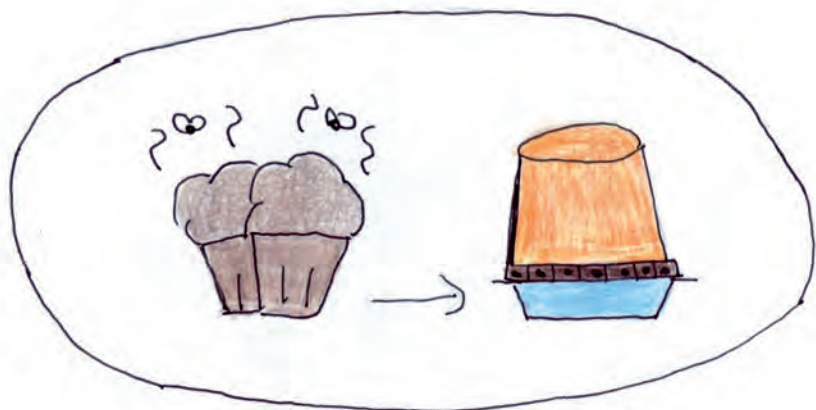

Vam passar a la taula i com sempre: uns entrants, la paella i les postres. Que per a aquestes no hi havia fruita, sinó que la mare va anunciar que havia fet un plat especial: un púding. Allò va quedar ressonant.

I va traure una espècie de flam que a sota tenia una capa de bescuit i caramel. Espectacular!

Aleshores el va tallar en porcions que col·locava als plats i la iaia els distribuïa.

Mentre nosaltres començàvem a assaborir-lo, el meu germà menut cridà: Ah! Ja sé per què és distint el flam! La mare ha posat al flam les magdalenes del calaix amb dissimulació i diu que açò és un púding!

Aquell crit ens va espantar a tots, però continuàrem menjant-lo perquè estava d'allò més bo!

BONÍSSIM FLAMMMMM!

Veritat que tinc raó quan afirmo que ma mare és la reina del reciclatge?

Tercer premi:

La reina del Reciclatge

Dels alumnes del IES El Caminàs (Castelló)

Reben el premi:

Vice Director: Cristóbal García Izquierdo

Professora: Elena Nebot Rodríguez

Alumnes:

Nadine Ecrig Bastán

Christian Sánchez Agustí

Alexandra Stefania Dragomir

30 d'abril de 2014, en l'Auditori del Museu Príncep Felip de la Ciutat de les Arts i les Ciències de València.

Els autors i les autores del conte premiat junt a l'Honorable Sra. Asunción Sánchez Zaplana, Consellera de Benestar Social i a la Il·lustríssima Sra. Silvia Ordiñaga Rigo, Directora General de Comerç i Consum de la Generalitat Valenciana.

*30 d'abril de 2014, en l'Auditori
del Museu Príncep Felip de la
Ciutat de les Arts i les Ciències
de València.*

Els autors i les autores dels contes premiats, junt a l'Honorable Sra. Asunción Sánchez Zaplana, Consellera de Benestar Social i la Il·lustríssima Sra. Silvia Ordiñaga Rigo, Directora General de Comerç i Consum de la Generalitat Valenciana; la Sra. Teresa Caballer, Presidenta del Jurat del Concurs i vicepresidenta del Consell Rector de Consum i el Sr. Javier Quiles, Director de Relacions Externes de la Cooperativa Consum; i membres del Jurat del Concurs.

Fi